

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Zadnjič sem se Vam predstavil. Odgovora sem bil jako vesel. Letos imam za učitelja gospoda Vik. Jakliča. Pred počitnicami sem bil pri sv. obhajilu. „Zvonček“ mi jako ugaja. Posebno mi je ugajala dvodejanjka „Tončkove sanje in Miklavžev večer.“ Prosim Vas, da priobčite pismo in sličico v „Zvončku“. Pozdravlja Vas

Vaš
Svetozar Ilešič,
učenec 4. raz. v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Svetozar!

Kakor vidiš, ustrezam Tvoji prošnji in priobčujem Tvoje pismo s sličico vred. Tvoj vojak dela prav moške korake; takoj spoznamo, da je na straži. Ko se vrne domov, ga moraš opozoriti, da naj dene puško na desno ramo! Vojak na straži — puška pa na levi rami, to je vendar proti strogim vojaškim predpisom! Ako ga zapazi njegov poveljnik, ne bo zanj nobene pomoči; vojak bo moral v zapor, a njegovo sedanjo vlogo prevzame

drug vojak! Očuvaj torej svojega vojaka neprilike in ga pouči o tem, kar mora, in o tem, česar ne sme! Gotovo je še novinec. — „Tončkove sanje in Miklavžev večer“ — res lepa igrlica. Od več strani sem že slišal pohvalo. A lepše, kakor čitati, bi jo bilo gledati na odru. Morda jo kje uprizore in naju povabijo k predstavi. Kaj meniš, ali bi šla? Ti naprosiš dovoljenja svoje starše, jaz pa, ki staršev več nimam, svoj — žep!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ker Vam Milan Prevec morda ne bo znal odgovoriti na Vaše vprašanje v 11. številki, odgovarjam jaz. Ravno se učimo o deželi Pihpuh, ki leži med severovzhodom in jugozahodom med nebom in zemljo. Hrib Tičektacek je tako visok, da ga lahko preskoči naša kokoš, ki je nimamo. Pri Žabjem gradu leži tisto najgloblje jezero Žibažaba, ki je globoko pol milimetra. Toda sedaj je že posušeno, ker ga je izpil naš kanarček, ki je pa umrl že lansko leto.

Pozdravlja Vas

vdana
Marija Ganglova,
učenka VI. raz. v Idriji.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Umela si šalo, izgovorjeno v obliki vprašanja, ki sem ga stavil v odgovoru na Milana Prevca. Dežele Pihpuh, hriba Tičektacek in jezera Žibažaba ni na tej božji zemljici, ravnotako kakor nimaš ti kokoši in kanarčka. Brez dežele, hriba in jezera, vzraslih v moji šaljivi domišljiji, lahko prebijemo; težje je seveda brez kokoši, ki bi Ti sedaj gotovo dobro služila, da zadiši lepo pečena na krožniku pred Teboj! Tudi kanarčka je škoda. Sladko bi žvrgolel in Ti napravil veselje v teh žalostnih časih. Želim, da prideš čimprej do kokoši in kanarčka, kadar se to zgodi, mi sporoči, kakor Ti jaz o priliki nekaj veselega povem o deželi, hribu in jezeru!